

Ryšavá planéta (príbeh č. 2)

– Môžeme Oliver?

Kto to prehovoril, začudoval sa. Poobzeral sa a sedadlo vedľa neho sa otočilo. V ňom sedel medveď Tomáš, oblečený do rovnakej rovnošaty s hrdým nápisom: Navigátor Tomáš.

– Ty vieš hovoriť?

Opýtal sa Oliver a prešiel si rukami cez oči. Štipol sa do líca, ale navigátor Tomáš nezmizol.

– Pravdaže. Hádám si nemyslíš, že by som si nechal ujsť takéto dobrodružstvo.

Usmial sa medveď a začal ťukať do tlačidiel pred sebou.

Každé tlačidlo bolo iné, nie ako tie nudné tlačidlá v autách. Tieto mali rôzne tvary. Jedno bolo hviezda, druhé strom, tretie mesiac alebo dokonca lízanka.

– Tomáš, kde som to? A kde je babka a dedko?

– Stále spia v chalúpke. Pripravený na let kapitán?

– Let?

Začudoval sa Oliver.

– Áno, si v zázračnej perine. Vždy keď nebudeš vedieť zaspáť, perina pripraví dobrodružstvo a vidím, že dnes to bude vesmírne. Zapínam motory, 3 ... 2 ... 1... motory zapnuté.

Pred Oliverom sa zrazu objavil volant s tromi tlačidlami. Znaky ukazovali raketu, planétu a posledné bola posteľ.

Oliver stlačil raketu a zrazu s veľkým hrmotom začali stúpať k hviezdám.

– Výborne a teraz poďme objavovať!

Vykrikol medveď Tomáš a pripútal sa.

– Stlač planétu, uvidíme kde nás zavedie.

Oliver, sprvu neveriaco pozrel von. Pod ním bola babkina chalúpka a nad ním milión hviezd. Stlačil planétu a všetky hviezdy sa zrazu premenili na dlhé lúče. Leteli rýchlo a Oliver sa nemohol vynadávať na všetku tú krásu. Hviezdy, mesiace a nespočetne planét. Loď zrazu zastala.

– A sme tu. Pripravený na pristátie kapitán?

Oliver pozrel na planétu pod nimi. Bola celá ryšavá a kde tu sa objavili čierne bodky. Loď zamierila k planéte a z malého ryšavého pomaranča sa stával stále väčší a väčší pomaranč, až kým nepristáli na jeho povrchu. Dvere na kozmickej rakete sa otvorili. Medveď Tomáš vyskočil na nohy a utekal rýchlo von.

– Nezbedný medveď, počkaj ma!

Vykrikol Oliver a rýchlo utekal za ním.



– Áno, si v zázračnej perine. Vždy keď nebudeš vedieť zaspáť, perina pripraví dobrodružstvo a vidím, že dnes to bude vesmírne. Zapínam motory, 3 ... 2 ... 1... motory zapnuté.
Pred Oliverom sa zrazu objavil volant s tromi tlačidlami. Znaky ukazovali raketu, planétu a posledné bola posteľ.

Oliver stlačil raketu a zrazu s veľkým hrmotom začali stúpať k hviezdám.

– Výborne a teraz poďme objavovať!
Vykríkol medveď Tomáš a pripútal sa.
– Stlač planétu, uvidíme kde nás zavedie.

Oliver, sprvu neveriaco pozrel von. Pod ním bola babkina chalúpka a nad ním milión hviezd. Stlačil planétu a všetky hviezdy sa zrazu premenili na dlhé lúče. Leteli rýchlo a Oliver sa nemohol vynadávať na všetku tú krásu. Hviezdy, mesiace a nespočetne planét. Loď zrazu zastala.

– A sme tu. Pripravený na pristátie kapitán?

Oliver pozrel na planétu pod nimi. Bola celá ryšavá a kde tu sa objavili čierne bodky. Loď zamierila k planéte a z malého ryšavého pomaranča sa stával stále väčší a väčší pomaranč, až kým nepristáli na jeho povrchu. Dvere na kozmickej rakete sa otvorili. Medveď Tomáš vyskočil na nohy a utekal rýchlo von.

– Nezbedný medveď, počkaj ma!
Vykríkol Oliver a rýchlo utekal za ním.

Keď vybehol z rakety, to čo videl ho udivilo. Celá planéta bola naozaj ryšavá. Ryšavá tráva, ryšavé stromy, a dokonca aj motýle boli ryšavé. Prešli lúkou a v diaľke uvideli malé ryšavé domy.

– Kapitán, hlásim, že je možnosť stretnutia s domorodým ľudom.
Pyšne prehlásil medveď a pritom zasalutoval.

– Pohov navigátor. Čo navrhujete?
Povedal Oliver, aby skryl strach a zvedavosť.

– Kapitán, preskúmajme okolie. Pre istotu zoberiem aj lízatko.

Každý perinový kozmonaut vie, že akákoľvek zlá situácia sa dá zvrátiť lízatkom. Je to najsilnejšia vec, ktorú kozmonaut môže pri sebe nosiť. Pravdaže, v prípade núdze je možné z neho odhryznúť a zahnať hlad.

Pomaly prechádzali ryšavými poliami až k ceste. Tá sa tiahla ako had pomedzi nádherné kopce. Raz za čas si všimol kruh plný tmavých tulipánov.

– Aha, to sú pehy, ktoré sme videli z vesmíru!
Vykríkol Oliver a rozbehol sa k nim.

– Stoóój, neviem tak rýchlo utekať!
Kričal za ním Tomáš.

Ako Oliver prichádzal k tulipánom, niečo si medzi nimi všimol. Prišiel bližšie a pred ním sa objavila postava malého, pehavého dievčatka. Usmialo sa a pomaly sa k nemu otočilo.



- Kapitán, kapitááán.
Dychčal medveď Tomáš.
- Pomaly, nepoznáme domorodcov. Môžu byť nebezpeční.
A siahol po lízatku.
- Nebuď taký Tomáš, pozri ako sa usmieva.
Zdvihol ruku na pozdrav a zakýval pehavému dievčatku.
- Ahoj, volám sa Oliver a sme prieskumníci.
- Joha, revilO. Aj mos aivilO.
S úsmevom prehovorilo dievčatko.
- Nerozumiem ti ani slovo. Ja sa volám Oliver.
Pokúšal sa posunkami vysvetliť svoje meno.
- A aj mos aivilO.
Usmiala sa a priblížila k Oliverovi.
- Pane, asi máme jazykovú bariéru. Odporúčam, aby sme použili jahodové cukríky.
- Cukríky?
- Pane, vo vesmíre jahodové cukríky pomáhajú v dorozumievaní. Sladká chuť pri cmúľaní zmení náš jazyk, aby sme im lepšie rozumeli.
Medveď Tomáš vybral zo svojej kombinézy balík cukríkov a ponúkol ich kapitánovi Oliverovi.
- Joha, málov as Revilo.
- Ahoj, ja som Olivía.

Olivera to prekvapilo, jahodové cukríky fungovali!

Olívia neváhala a chytila Olivera za ruku a začala utekať smerom k mestu.

– Musím vás s každým zoznámiť. To bude sranda!

Mesto bolo plné ryšavých detí. Domy boli postavené z ryšavých tehiel a pred každým domom bola veľká kopa starých hračiek. Pomaly prechádzali mestom a každý bol zvedavý na Olivera.

– Prečo máš žlté vlasy?

– Prečo nemáš pehy?

Pýtali sa deti a Oliver im nestíhal odpovedať.

– Nechceš sa hrať s autom? Aleboóó s kamiónom?

– Nie, on sa chce hrať s motorkou.

– Nie, s kamiónom a hotovo.

Začali sa hádať deti medzi sebou, ale Olívia ich prerušila.

– Už stačilo! Podte, ešte vám niečo ukážem.

Olívia utekala do centra mesta, kde bol veľký ryšavý dub. V kmeni stromu sa usmievala tvár, ktorá sa podobala na starého otca. Z každého konára stromu rástli malé hračky.

– Dobrý deň Hračkostrom, ako sa dnes cítiš?

– Aaaa Olívia, som stále unavený, ale povedz, čo to bude dnes? Ďalšia bábika?

– Dnes by som chcela niečo pre našich hostí.

Strom sa pozrel na Olivera s Tomášom a usmial sa.

– Oliver, akú hračku by si si želal?

– Hmmm, chcel by som veľkú pretekársku dráhu.

– Zatvor oči Oliver a predstav si ju.

Oliver poslúchol, zatvoril oči a predstavil si tú najkrajšiu pretekársku dráhu. Zrazu sa okolo stromu zdvihol vietor. Strom zatvoril oči a začal žiariť rôznymi farbami. Vietor sa utíšil a Hračkostrom sa smutne pozrel na Olivera.

– Oliver, žiaľ tvoja hračka nemôže viac narásť, nemám dosť síl.

Natiahol konár k Oliverovi a na ňom bola malá pretekárska dráha.

– Si v poriadku?

– Olívia, každý deň prídu deti a chcú novú hračku. Rád vidím ako sa tešíte z nových hračiek, ale každý čarovný strom môže za svoj život vytvoriť len niekoľko tisíc hračiek. Obávam sa, že ja som už svoju čarovnú energiu vyčerpal.

Oliver zosmutnel, rád by stromu pomohol.

– Hračkostrom, ako by sme ti mohli pomôcť? Ja a Tomáš sa hlásime.



– A ja tiež.

Povedala Olívia a usmiala sa na strom. Hračkostrom sa zamyslel a niečo ho napadlo.

– Pamätám si, keď som bol ešte malý stromček, môj prastarý otec mi rozprával jeden príbeh. Príbeh bol o tom, ako sa každému Hračkostromovi vracali hračky. Možno, keby sa ku mne vrátili hračky, ktoré nepotrebujete, tak by som ich vedel premeniť na nové.

– To je super nápad!

Vykrikla Olívia a zvolala všetky deti pred veľký strom.

Odkášala si :

– Milé deti, náš strom Hračkostrom je slabý a žiaľ, už pre vás nevládze vyrábať nové hračky. Navrhol, že všetky hračky, s ktorými sa nehrávate, prinesiete k nemu, a on sa ich pokúsi premeniť na nové.

– Olívia, ale ja sa hrám so všetkými!

Vykričko jedno z detí a ďalšie sa k nemu hneď pridali.

– Aj my! Nechceme sa vzdať našich hračiek!

Prekrikovali sa deti navzájom.

Oliver sa postavil pred Olíviu a povedal:

– Všetci máme veľa hračiek, ktoré smutne ležia v kúte alebo na kope s inými hračkami. Nevšímame si ich, nehráme sa s nimi a hračky cítia, že ich už neľúbime.

Deti sa začervenalí, lebo každé vždy myslelo len na seba a na vlastné hračky. Tým, že si mohli každý deň želať novú hračku, nikdy sa nezamysleli, čo sa deje s Hračkostromom.

Po Oliverovom prejave sa deti otočili a pomaly odišli domov.

– Takže, deti sa hračiek nevzdajú.

Povedala smutne Olívia.

– Aáách, moje hračky už nikdy nepotešia žiadne dieťa.

Zavzlykal Hračkostrom.

Všetci si sadli ku koreňom stromu a pozerali smutne do zeme.

– Pozrite!

Vykriko! Tomáš, keď v diaľke uvidel, ako sa deti vracajú s plnou náručou hračiek. Pristúpili celkom blízko a všetky hračky položili pred strom.

– Moje hračky, vrátili ste sa mi.

Otvoril oči Hračkostrom a natiahol konáre k hračkám. Tie sa zmenili na pestrofarebné svetlo, ktoré prechádzalo po konároch až kým nezmlizlo v korune listov.

– Ďakujem vám deti, cítim sa znovu ako mladý.

– Pristúp ku mne Oliver, slúbil som ti hračku.

Povedal Hračkostrom s úsmevom.

Oliver pristúpil k stromu a pošepkal.

– Ja mám hračiek dosť, ale viem o niekom, kto by sa z nejakej potešil.

Hračkostrom sa usmial. Zdvihol sa vietor, zatvoril oči a začal žiariť rôznymi farbami. Na konári narástla malá bábika s pehami.

– Dúfam, že darček Kiku poteší.

Oliver zobral bábiku a poklonil sa stromu.

– Ďakujem ti Hračkostrom, aj tebe Olívia. Toto bolo najbláznivejšie dobrodružstvo.

Oliver s Tomášom nastúpili do rakety a zakývali na rozlúčku deťom.

– Tomáš, sem sa ešte musíme vrátiť.

Stlačil tlačidlo postele a ocitol sa znova vo svojej postielke u babky pod perinou. V rukách stískal darček pre sestričku Kiku, malú pehavú bábiku.

– Tak predsa to nebol iba sen!

Usmial sa a zaspal.